

1982 var der urigtige oplysninger om sagen, og for at disse ikke skal øve fejlagtig indflydelse på folketingsmedlemmernes afstemning, optrykkes ligeledes de to dementier, som Glistrup den 18. ds. sendte de pågældende aviser (bilag 8 og 9).

Når alle de således foreliggende forhold forekommer i én og samme sag og lægges sammen, er det aldeles åbenbart, at de må føre til nægtelse af, at der gives samtykke i medfør af grundlovens § 57, hvis denne grundlovsbestemmelse overhovedet af folketingsmedlemmerne skal tillægges nogen som helst realitetsbetydning – altså således at folketingsmedlemmerne i nogle tilfælde meddeler samtykke og i andre nægter samtykke.

Enhver, der sætter sig ind i sagens aspekter, vil i al fald indse, at det var aldeles uden tilknytning til den foreliggende sag, da flertallets ordfører den 14. november 1979 anbefalede at give samtykke, fordi »folketingsmedlemmer ikke bør fritages for normal retsforfølgning, som andre borgere ville komme ud for«, Folketingstidende 1979–80 (2. samling), forhandlingerne sp. 527. Det er en hån mod grundloven, hvis folketingsmedlemmer uden videre bare siger ja, hver gang anklagemyndigheden beder om det. Gør man det, skyder man i virkeligheden den opgave fra sig, som grundlovens § 57 har pålagt folketingsmedlemmerne. Når landets nuværende justitsminister endnu den 14. november 1979 udtalte, at »vi må forvente og kunne gå ud fra, at hr. Glistrups sag behandles ganske ligesom alle andre borgeres sager« (sp. 532), tør det nok siges, at det i de mellemliggende 26 måneder fremkomne klart og utvetydigt godtgør, at dette ikke er tilfældet.

Virkingen af nægtelse af samtykke vil alene blive, at højesteretsbehandlingen udsættes, indtil Mogens Glistrup ikke længere er medlem af folketingsmedlemmerne (eller et senere folketingsmedlem måtte give samtykke efter grundlovens § 57). Den udsættelse af sagens behandling, der herved vil ske, vil set fra retsmyndighedernes side kun give tid til fornøden saglig afklaring af de unægtelige i øjeblikket stærkt følelsesladet prægede synspunkter. Der vil ikke set fra retshåndhævelsens side forspildes noget som helst, idet der ikke udestår manglende vidneforklaringer af særlig central betydning, men alene problemer, vedrørende hvilke der foreligger fast grund under fødderne i form af skriftligt – fremlagt såvel som ikke fremlagt – materiale.

Endelig skal fremskridtspartiet beklage, at flertallet i udvalget for forretningsordenen – ligesom tilfældet har været de 5 foregående gange, sagen har været til behandling – ikke har taget sig tid til overhovedet at gennemgå fremskridtspartiets synspunkter. Mindstemålet for udvalgsbehandling må da være, at udvalgets medlemmer, før de tager stilling, gennemgår de synspunkter, som stilles til deres rådighed straks ved udvalgsarbejdets påbegyndelse. Fremskridtspartiet indstiller derfor, at sagens behandling i folketingsmedlemmerne – som tilfældet var i november 1979 – indledes med særskilt behandling og